

altså de forældre der er omfattet af ministeriets forslag til § 7, stk. 3.

Efter straffelovens § 8, nr. 2, kan alle straffes i Danmark, hvis deres strafbare handling »krænker en forpligtelse, som det ifølge lov påhviler gerningsmanden at iagttage i udlandet.« Det er mindretallets opfattelse, at de to nævnte regler efter deres indhold og med delvis støtte i Højesterets praksis vedrørende straffelovens § 8, nr. 2 (U 1995.9 H og U 1992.140 H) medfører, at danske og andre herboende forældre kan straffes for voldelige og seksuelle krænkelser af deres barn under kortere ophold i udlandet, uanset om overgrebene udgør en overtrædelse af handlingsstedets lovgivning. I Knud Waaben: Ansvarslæren, 1997, s. 238 f, anlægges samme fortolkning af § 8, nr. 2. Fortolkningen harmonerer med sund fornuft: Hvis en dansk far på en rejse til Tunis har samleje med sin datter på hotellet, må dette være en sag for danske myndigheder og kan ikke accepteres uanset opholdslandets lovgivning. Dette eksempel er fra virkelighedens verden. Sagen blev ikke rejst, fordi det tog for lang tid at skaffe underretning om tunesiske strafferet.

Den nævnte fortolkning af § 8, nr. 2, medfører, at herboende forældre, der lader deres børn omskære i udlandet, vil kunne straffes herfor efter § 245. Ministeriet tager øjensynligt ikke afstand fra denne tolkning, men finder den tvivlsom og ønsker en sikker hjemmel for at anvende dansk straffelov i dette tilfælde. Dette kan opnås meget enkelt ved en mindre tilføjelse til § 8, stk. 1 (ændringen angivet ved fed skrift):

»§ 8. Under dansk straffemyndighed hører endvidere handlinger, foretagne uden for den dansk stat, uden hensyn til hvor gerningsmanden hører hjemme,

.....

2) når handlingen krænker en forpligtelse, som det ifølge lov påhviler gerningsmanden at iagttage i udlandet, **herunder forældres pligt til at beskytte deres børn**, eller en ham over for dansk fartøj påhvillende tjenestepigt.

.....«

Denne lovændring er enklere end den af ministeriets foreslåede og giver sikker hjemmel for at kriminalisere herboende forældres medvirken til omskæring i udlandet. Samtidig signalerer reglen etnisk ligestilling, idet den gælder såvel for somaliere som for danskere. Det forekommer mindretallet svært at se betænkelighederne ved

også at beskytte danske børn mod forældres overgreb i udlandet.

Svagheden ved mindretallets forslag er, at det alene giver hjemmel til at straffe forældre. Ministeriets forslag begrundes bl.a. med, at mindretallets forslag skaber mulighed for omgåelse. Herboende forældre kan lade herboende bedsteforældre eller andre tage barnet til udlandet for at få foretaget omskæringen. Ministeriets forslag er sikret mod denne omgåelse.

Problemet med omgåelse er imidlertid betydeligt mere kompliceret. Hvis bedsteforældre eller andre slægtninge tager pigen med til Afrika for at få hende omskåret, er det omfattet af ministeriets, men ikke af mindretallets forslag. Forudsætningen er imidlertid, at anklagemyndigheden kan bevise, at bedsteforældrene fra starten havde forsæt til omskæring, eller at de medvirkede til denne i den afrikanske stat. Hvis forældre, bedsteforældre eller andre, der har ledsaget barnet til Afrika, hævder, at der var tale om en ferietur for at besøge familie, og at pigen uden deres vidende er omskåret, medens hun alene var ved noget familie, skal anklagemyndigheden kunne bevise, at dette er urigtigt, og at forældrene eller bedsteforældrene var med til omskæringen, var til stede eller i øvrigt afleverede pigen til omskæring. Dette vil blive særdeles vanskeligt at bevise. Man kan ikke forvente, at et land, hvor det ikke er strafbart, vil hjælpe dansk politi med at opklare forholdet. Alt tyder da også på, at disse sager er næsten umulige at strafforfølge for de lande, der har indført regler svarende til de foreslåede.

Det væsentlige signal er efter mindretallets opfattelse derfor, at forældrene efter myndighedsloven ikke blot er afskåret fra legemsangreb mod barnet, men også har en pligt til at beskytte barnet. Mindretallets forslag bygger netop på, at denne pligt markeres som den centrale og bakes op af en mulighed for at straffe overgreb. Denne straftrussel kan omgås, ligesom ministeriets kan omgås. Signalværdien forbliver den centrale.

10.2. Et medlem af udvalget (Lars Adam Rehof) kan generelt tilslutte sig udvalgets udtalelse med følgende bemærkninger:

Dansk Røde Kors' primære interesse i deltagelse i udvalgets arbejde er at sikre den bedst mulige nationale gennemførelse af reglerne om universel jurisdiktion i den internationale humanitære folkeret og i de internationale menneskeretskonventioner.